

Trobar-nos en la pregària

Dv, 23/04/2021 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

El d'avui és un relat senzill però que vull compartir amb vosaltres. M'explicava una molt bona amiga què n'havien tret de bo de passar el Covid. El van agafar tota la família i anaven fent el que podien amb l'ajuda dels veïns, què n'és d'important el bon veïnatge! -llàstima que a vegades en l'activitat del dia a dia l'oblidem i no el cuidem-. Quan la telefonava em deia que anaven passant alguns dies pitjors, altres de millors, però el més important és que estaven junts i a casa. Fins que en un dels seguiments al centre mèdic van dir que havien d'ingressar al pare. No semblava res greu però volien assegurar-se'n. L'esglai va ser... com dir-vos-ho.... la mare va tornar a casa sense el pare i allí va estar amb la filla tota la nit, esperant notícies del pare o de l'hospital? Per primer cop estaven soles, amb l'ai al cor i... sabien que el pare no tenia bateria al mòbil i passaven lentament les hores i no sabien res, i ..... al final s'adormiren metre resaven un Parenostre com de costum. La meva amiga, m'explicava, que no sempre aconsegueix dormir fàcilment i en lloc de comptar ovelletes el que fa és resar "parenostres" fins que s'adorm agombolada per una cadència de pregària que li aserena el cor de tot neguit.

A l'hospital, de mentre i sense que elles ho sabessin, el pare estava inquiet, se sentia sol i trist, espantat... la pel·lícula sencera de la seva vida li va passar per davant. Són una família- per sort o per desgràcia- familiaritzada amb la malaltia des de fa molts anys... però tot i amb això, les històries del Covid.... la soledat en què es queden els pacients. I, de sobte va recordar: la meva esposa s'adorm resant parenostres... i si jo també ho faig? I, així va ser com resant es va sentir acompanyat, perquè sabia que ella estava fent el mateix. Es van trobar en la pregària.

La pregària del Parenostre -com ens diu J.A. Pagoda- és sempre una pregària en plural perquè qui invoca així a Déu Pare no pot oblidar-se dels altres. Resar el Parenostre és reconèixer els altres, compartir amb els altres, caminar amb ells i sobretot és fer pregària plegats en qualsevol indret i circumstància.

La pregària -presencial o no- crea comunitat i proximitat allà on siguem. La pregària acompanya i ens fa present un Déu humanament proper. La pregària ens ajuda a estimar més i millor el qui viu al nostre costat, dia rere dia i ens omple d'esperança. També aquell qui viu més lluny però sempre és present i, ens agermana amb el desconegut amb qui convivim des de l'anonimat. La pregària ens porta a descobrir el silenci, la llibertat, la veritat i l'amor d'un Déu proper. La pregària es converteix en un espai de comunió amb tota la humanitat. Com diu Enzo Bianchi, la pregària és la manifestació del nostre desig d'amor.